

VASTE HANDEN

Een oudere Jood met een grote zwarte keppel verscheen eens aan de Chabad-toonbank op het Ben Gurion vliegveld in Israël. Toen hem gevraagd werd of hij een gratis kop koffie wilde, antwoordde hij dat hij dat wel wilde, maar alleen als de kop tot de rand gevuld zou zijn.

De verbaasde chassidiem achter de toonbank deden wat hij gezegd had, ze vulden de beker en onder voortdurende aanmoediging vulden zij de beker totdat er geen druppel meer bij kon en bij de minste of geringste trilling de koffie eroverheen zou gaan. Tot hun verbazing nam de oude man de beker op en zonder een druppel te morsen dronk hij de beker leeg.

Toen hij klaar was lachte hij trots en zei: „Dit deed ik om jullie te laten zien hoe groot de Rebbe is!”

„Ik ben geen Chabbad Chassied,” verklaarde hij. „Ik ben Rabbijn Baker en jaren geleden was ik Rabbijn van een grote *sjoel* in New York City. We hadden een mikwe voor vrouwen en alles. Maar toen, zoals zovele *sjoels* in de V.S., overleden de oudere mensen of verhuisden naar elders en de buurt vulde zich met niet-Joden. De raad van bestuur van de *sjoel* begon te suggereren dat zij de *sjoel* wilden verkopen om daar een aantrekkelijke winst op te maken, maar ik was daar sterk op tegen.

„Ten eerste is het verboden om een synagoge te verkopen, maar dat niet alleen, men bleef naar *sjoel* komen en de vrouwen maakten nog steeds gebruik van het mikwe. Bovendien gebeurde er iets interessants. De dame die belast was met de zorg voor het mikwe vertelde me dat ze bijna iedere avond werd opgebeld door de Lubavitcher Rebbe, Rabbi Shneerson *zts.l.*, die haar vroeg hoe zij zich voelde en die hij aanmoedigde verder te gaan met haar werk.

„Dit ging zo een aantal maanden door, tot op een avond, terwijl ik midden in een Talmoed les in de *sjoel* was voor een klas studenten, zij de kamer binnenstormde en bijna histyrisch gilte dat iemand een groot sloot aan de deur van het mikwe had gehangen.

„Ik begreep dat dit gedaan moest zijn door de directeuren die zo wilden proberen de vrouwen te ontmoedigen naar het mikwe te komen. Maar ik wist niet wat ik moest doen. Ik ben de sterkste niet en ik beschouwde mezelf als een achtenswaardige Rabbijn. Zeker niet iemand om een gevecht aan te gaan.

„Wel, ik weet niet hoe ik het gedaan heb, maar ik rende naar mijn auto, en vond daar op een of andere manier een metaal zaag in (ik weet tot op vandaag nog niet hoe die daarin kwam), rende naar het slot en begon in het openbaar te zagen. Al spoedig bleven allerlei mensen staan kijken, maar dat deerde me niet. Na ongeveer een half uur was de deur open en de vrouwen konden naar binnen.

„De volgende dag vertelde de mikwe-dame me dat de Rebbe haar de avond ervoor gebeld had na de gebeurtenis met het slot en toen ze hem verteld had wat ik gedaan had, zei hij: ‘Gezegend de handen die dat slot hebben weggezaagd.’”

„Dat is wat ik jullie wilde laten zien,” concludeerde de oude Rabbijn. „Vandaag ben ik over de negentig jaar oud en jullie hebben gezien dat mijn handen nog net zo vast zijn als van een jongeman. Dat is duidelijk te danken aan de zegen van de Rebbe.”

Bron: met toestemming van Yerachmiel Tilles vertaald van <http://ascentofsafed.com/>.

Yerachmiel Tilles is mede-oprichter en mede-directeur van Ascent-of-Safed, en redacteur van Ascent Quarterly en van AscentOfSafed.com en KabbalaOnline.org websites. Heeft heeft honderde verhalen gepubliceerd. Hij vraagt: VERSPREIDT DIT VERHAAL NIET ZONDER EXPLICITE TOESTEMMING.